

Ordene i Fd. 1840 § 30, uden at dog Grundtan-
 ken i denne Bestemmelse forlades. Med
 den tidligere Kommission har man nemlig været
 enig i, at det ikke vilde være tilraadeligt at
 bygge visse Tyveriers Undtagelse fra de almin-
 delige Strafferegler alene paa den stjaalne
 Gjenstands ringe Pengeværdi; bortset fra de
 Ulemper, som ved den practiske Anvendelse ganske
 sikkert vilde flyde af en Bestemmelse, der be-
 grænsede det egentlige Tyveri med et vist be-
 stemt Værdibeløb, og fra den Vilkaarlighed,
 som ikke vilde kunne undgaaes ved Fastsættelsen
 af denne Grænsse, vilde en saadan Regel — der
 iøvrigt var adopteret i Udkastet til den svenske
 Straffelov, Kap. 22 § 1, jfr. § 8, men der-
 imod ikke i den norske, see dennes Kap. 22
 § 14 — efter Kommissionens Formening være
 ligesaa urigtig i Principet som uheldig, set fra
 et practisk Synspunkt. Som alt ovenfor be-
 mærket er det deels ofte noget reent tilfældigt,
 deels kan det, hvad enten der sees hen til det
 Subjective eller til Gjerningens objective Far-
 lighed, ikke i og for sig tillægges nogen væ-
 sentlig Indflydelse paa Tyveriets Strafbar-
 hed, om der stjaales noget Mere eller noget
 Mindre; den rige Retspraxis, som i denne
 Henseende findes, turde ogsaa tilstrækkeligt vise,
 at et Tyveries Strafverdighed berover paa
 mange andre Momenter end Gjenstandens Be-
 tydlighed, og at det ingenlunde netop ere de
 smaa Tyverier, der ere de mindst farlige, men
 at tværtimod jævnlig et forhardt tyvagtigt Sin-
 delag fremtræder igjennem en Række af Tyve-
 rier, der hvert for sig kun angaaer en Gjen-
 stand, hvis Pengeværdi er under den, som der
 vel nærmest kunde være Tale om at opstille
 som fast Grænsse, og ialtsald under den i det
 svenske Lovudkast opstillede (5 Rdlr.). Sagen
 har imidlertid netop sin Vanstuelighed, naar
 man anseer det for rettest at fastholde Prin-
 cipet i Fd. 1840 § 30, at der foruden Gjen-
 standens Ubetydelighed tillige maa fore-
 træde et andet. Affattelsen af den nævnte Para-
 graph i Fd. af 1840 ligger, foruden at den er
 formet paa en temmelig doctrinair Maade, for-
 meentlig af den væsentlige Feil, at det er saare
 tvivlsomt, om det med Sandhed kan siges, at
 de undtagne Tyverier, som Paragraphen an-

træde som Tyverier" og at de „ikke vidne om
 den paa at tilvende sig Andres Guds rettede
 Bille, der hører til Tyveriets sande Bæsen".
 Den, der uden Eierens Vidende og Bille til-
 vender sig Fødevarer s. Ex. af 1 à 2 Mk.s
 Værdi — for at tage et af de i Paragraphen
 særligt fremhævede Tilfælde —, benævnes og
 karakteriseres vistnok almindelig som Thy, og
 at han har villet tilvende sig Andres Guds,
 synes ikke at kunne benægtes. Det kan med
 Føie kun siges, at den særlige Bessaffenhed af
 det ommeldte Tyveries Gjenstand gjør, at det
 ifølge den almindelig Opinion opfattes og be-
 dømmes anderledes end andre Tyverier, selv
 om disses Gjenstand ikke er af større Værdi,
 og i og for sig ikke giver tilstrækkelig Hjemmel
 til at antage, at Gjeningmanden overhovedet,
 ogsaa i andre Tilfælde, vil lade det mangle
 paa den tilbørlige Respect for Andres Eien-
 domsrettigheder. I Almindelighed kunne de
 „undtagne" Tyverier, som man har for Die,
 neppe betegnes paa anden Maade, end at
 Handlingen — som det hedder i Udkastets §
 231 — „har en væsentlig ringere Grad af
 Strafverdighed end Tyveri i Almindelighed",
 jfr. den tilsvarende Udtrykksmaade i Udkastets
 § 253, see ogsaa Fd. 11 April 1840 § 50.
 Den anførte Betegningsmaade maa imidlertid
 erkjendes at være af en saa negativ Bessaf-
 fenhed og saa svævende, at der er Opfordring
 til ved nogle nærmere Bestemmelser deels at
 veilede Domstolene (Nævningerne) i dens rette
 Forstaaelse, deels at begrænse Reglens An-
 vendelse. Til dette Dicum har det i Kom-
 missionen været forsøgt, nærmere at betegne
 det Moment, hvorpaa det foruden Gjenstan-
 dens Ubetydelighed kommer an, ved at frem-
 hæve og lægge Vægten paa Gjenstandens sær-
 egne Bessaffenhed, og det har navnlig været
 Gjenstand for Overveielse, om Paragraphen
 ikke kunde affattes omtrent saaledes: „Som
 egentligt Tyveri ansees det derimod ikke, naar
 Noget tilvender sig Frugter, Føde- eller Drikke-
 varer til umiddelbar Fortæring eller dog af
 ubetydelig Værdi, eller naar Noget til umid-
 delbar Forbrug eller plebliffelig Brug tilvender
 sig Brændsel" — jfr. den norske Straffelovs
 Kap. 22 §§ 13 og 14 — „eller andre For-
 nødenhedsgjensande af ubetydelig Værdi, for-